

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 979/2011, Rvp 992/2011, Rvp 1321/2011, Rvp 1322/2011, Rvp 1327/2011, Rvp 1363/2011 a sp. zn. Rvp 1367/2011, vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoE 306/2010 z 21. decembra 2010, sp. zn. 16 CoE 341/2010 z 30. novembra 2010, sp. zn. 13 CoE 24/2011 zo 14. februára 2011, sp. zn. 16 CoE 28/2011 z 24. februára 2011, sp. zn. 13 CoE 23/2011 zo 14. februára 2011, sp. zn. 1 CoE 102/2011 z 15. marca 2011 a sp. zn. 41 CoE 22/2011 z 8. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 979/2011, Rvp 992/2011, Rvp 1321/2011, Rvp 1322/2011, Rvp 1327/2011, Rvp 1363/2011 a sp. zn. Rvp 1367/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 979/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 26. apríla 2011, 1. júna 2011 a 6. júna 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 306/2010 z 21. decembra 2010, sp. zn. 16 CoE 341/2010 z 30. novembra 2010, sp. zn. 13 CoE 24/2011 zo 14. februára 2011, sp. zn. 16 CoE 28/2011 z 24. februára 2011, sp. zn. 13 CoE 23/2011 zo 14. februára 2011, sp. zn. 1 CoE 102/2011 z 15. marca 2011 a sp. zn. 41 CoE 22/2011 z 8. marca 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

2. Zo sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá *inter alia* poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v období od januára 2003 až do januára 2004 poskytla viacerým fyzickým osobám úvery vo výške od 331,94 € a 398,33 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 3 až 13 dvojtýždňových splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo priamo v zmluve o úvere dojednané, že splnomocnený zástupca dlžníka – v zmluve konkrétne určená osoba, je oprávnený v prípade, ak dlžník nesplní svoje povinnosti, vykonať právne úkony, a to najmä podpísať za dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania so splácaním úveru, čím sa tento stal v zmysle podmienok úveru okamžite splatným. Následne boli v období od júla 2003 do augusta 2004 spísané notárske zápisnice, ktoré za dlžníkov podpísal splnomocnený zástupca.

2.1 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 979/2011 bol 8. novembra 2003 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica 10. decembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 2. októbra 2007 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 26. novembra 2007 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 2 Er 1883/2003 zo 16. júla 2010 však Okresný súd Banská Bystrica vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoE 306/2010 z 21. decembra 2010 tak, že potvrdil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica ako vecne a právne správne.

2.2 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 992/2011 bol 26. mája 2004 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica 16. júna 2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 28. októbra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 22. decembra 2009 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 2 Er 783/2004 z 19. júla 2010 však Okresný súd Banská Bystrica vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoE 341/2010 z 30. novembra 2010 tak, že potvrdil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica ako vecne a právne správne.

2.3 Vo veci pod sp. zn. Rvp 1321/2011 bol 16. februára 2004 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) 4. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 28. októbra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením z 8. decembra 2009 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 13 Er 131/2004 z 20. októbra 2010 však okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn.

13 CoE 24/2011 zo 14. februára 2011 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

2.4 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1322/2011 bol 13. októbra 2004 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 26. novembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 28. októbra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením zo 4. decembra 2009 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 13 Er 970/2004 z 20. októbra 2010 však okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoE 28/2011 z 24. februára 2011 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

2.5 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1327/2011 bol 17. septembra 2004 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 22. októbra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 28. októbra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením z 3. decembra 2009 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 13 Er 895/2004 z 20. októbra 2010 však okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 CoE 23/2011 zo 14. februára 2011 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

2.6 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1363/2011 bol 13. februára 2004 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 4. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 28. októbra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením z 23. februára 2010 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 13 Er 1024/2005 z 23. novembra 2010 však

okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 CoE 102/2011 z 15. marca 2011 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

2.7 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1367/2011 bol 23. apríla 2004 podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 26. mája 2004 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Sťažovateľka podala 28. októbra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol poverený na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením z 2. decembra 2009 pripustil zmenu súdneho exekútora. Uznesením sp. zn. 13 Er 454/2004 z 20. októbra 2010 však okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 41 CoE 22/2011 z 8. marca 2011 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jej práva vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru v príčinnej súvislosti s právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení z dôvodu, že exekúcia nemôže byť vykonaná na základe predložených notárskych zápisníc. Súdny prvý stupeň dospeli k záveru, že dohody o splnomocnení uzavreté medzi dlžníkmi sťažovateľky a zástupcom (konkrétne určeným), ktoré boli súčasťou zmlúv o úvere, sú absolútne neplatné. Preto neboli ani notárske zápisnice, ktoré za dlžníkov podpísal splnomocnený zástupca, spôsobilým exekučným titulom. Sťažovateľka poukázala na to, že súdy prvého stupňa pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie už preskúmali exekučné tituly (notárske zápisnice). Tým nadobudla sťažovateľka právnu istotu a súčasne aj legitímne očakávanie vykonania exekúcie a tým ochrany jej majetku. Súdny prvý stupeň však z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľky alebo povinného, začali konanie o zastavenie exekúcie, pričom pred začatím tohto konania neposkytli možnosť účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k začatiu konania o zastavení exekúcie. Týmto postupom bola podľa sťažovateľky porušená rovnosť strán. Sťažovateľka tiež namietala

vykonanie dokazovania z vlastného podnetu bez znalosti vôle strán, keď im nebol daný priestor na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom a ani možnosť navrhnúť nové dôkazy. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a poukázala aj na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Spoločné prerokovanie vecí

5. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

6. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 979/2011, Rvp 992/2011, Rvp 1321/2011, Rvp 1322/2011, Rvp 1327/2011, Rvp 1363/2011 a sp. zn. Rvp 1367/2011, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

Namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení

exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje spôsobilý exekučný titul (v posudzovaných prípadoch notárska zápisnica), exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Na podmienku existencie a trvania exekučného titulu pritom súd prihliada v každej fáze exekučného konania.

Ústavný súd taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že *„súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nesplňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“*

Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutými uzneseniami krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodov, ktorými v sťažnosti argumentuje, pretože už z povahy veci vyplýva, že v takýchto prípadoch rozhodne súd aj bez vyjadrenia účastníkov konania a aplikácia takých požiadaviek spravodlivého procesu, ako je kontradiktórnosť či rovnosť zbraní, potom neprichádza do úvahy. Krajský súd ako súd odvolací preto napadnutými uzneseniami poskytol náležitú ochranu sťažovateľkiným právam a postupoval správne, ak napadnuté rozhodnutia súdov prvého stupňa, ktoré boli vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku, potvrdil.

Napadnutými uzneseniami krajský súd len interpretoval a aplikoval relevantné ustanovenia zákonov. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tak nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

9. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu (ale aj okresných súdov), ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Namietané porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

10. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu *každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.*

11. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inšinciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa

čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Keďže v posudzovanom prípade porušenie (procesného) práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu ústavný súd nezistil, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie jej práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu (hmotnoprávneho charakteru) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Navyše, ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdov prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné sudy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom. Ústavný súd preto rozhodol aj v tejto časti sťažnosti tak, ako to je uvedené.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011